

Та ма на коня качиха,
Азе отъ коня отлитахъ,
На китка стрели налитахъ
И на два ножа ханджара.
Та вовъ Татарлжкъ отидохъ,
Седехме до три години,
Кога се назадъ врѣнахме,
Презъ наше село минахме,
Наше-то село пусто село,
Въ срядъ село нови гробища,
Живи сж люди копале,
Ка-то Татаре видели.

.
.¹⁾

Друго срѣдство за смазването на българския народъ е било заробването.

Когато турцитѣ завоювали Балканския полуостровъ, тѣ грабѣли хубавитѣ моми и ги заробвали, като ги правели слѣдъ това свои жени²⁾, защото самитѣ турци, които воювали на полуострова, били повече млади хора, неженени. Обаче това е траело малко врѣме. По-послѣ, въ размирнитѣ врѣмена, турцитѣ грабѣли, разорявали, избивали и робѣли наредъ, като тъпчели мжжкитѣ дѣца подъ конетѣ си, а женитѣ и момитѣ вземали за робини и ги откарвали чакъ въ Анадолъ. Какви мжки и изтезания сж теглили тия робини отъ турцитѣ, се вижда най-добрѣ отъ слѣдната пѣсенъ.

Размирила ся Влашка-та земя,
Влашка-та и Богданска-та.
Старо губиле, младо робиле,

¹⁾ Бр. Миладинови. стр. 93—94.

²⁾ Пер. спис. кн. II. стр. 166—168.